

Domů dorazila Pavla s dětmi mokrá, jako by ji postříkal vyvrácený hydrant. „Nemáme na sobě nit suchou,“ stěžovala si za rachocení hromu a vedla děti do pokoje, aby jim přichystala suché oblečení. Potom se převlékla i ona.

„Slyšíš ten hukot? To stoupá u Bělé hladina,“ podotkla vyděšeně.

„Nic se ti s dětmi nestane, to nedopustím. Nemusíš se bát,“ objal ji Standa kolem ramen. Ačkoliv to bylo bláhové, uvěřila tomu a zklidnila se.

„Jak to můžeš vědět tak přesně?“ nedalo jí to po chvíli a usmála se na něho. Právě nyní, když u něho hledala a opravdu nalézala podporu, cítila, že jí tenhle staronový, vnitřně silný Stanislav znovu vzrušuje. Dostala náhlou, bláznivou chuť se k němu přimknout. Objala ho a malinko se zachvěla. Zatímco se děti dívaly na televizi, zatahla Pavla svého zmateného manžela do ložnice a on zůstal stát překvapením jako pařez. Plnilo se mu to, v co už téměř nedoufal. Jeho žena ho povalila na lůžko, rozepnula mu zip u poklopce a potom na něj rychle a vášnivě nasedla – sektě *Lepší život* navzdory. Slyšela Standu, jak slastně sténá a zatíná v milostné extázi nehty do jejích zad, zatímco venku zuřila bouře. Sotva za dvě minuty bylo po všem.

„Měla jsi to?“ zeptal se nejistě.

„To si piš, a jak,“ upravovala si pomačkanou mikinu.

„Nápodobně,“ stiskl ji v náruči a pak se také zaposlouchal do hučivého šumu vody. „Miluju tě,“ hrál si s konečky jejích vlasů. „Sice to zavrhuje hnutí *Lepší život*, ale já tuhle polohu nepovažuji za zvrhlou, veveruško,“ usmál se na ni Standa spokojeně.

„Neměli bychom se přece jenom jít podívat k Bělý?“ napadlo Pavlu po chvíli. „Ještě jsem ji neslyšela takhle běsnit.“

„Dobře,“ zapnul si poklopec a velice něžně ji ještě políbil. „Můžeme vyrazit, miláčku. Ale vezmi si baterku, venku neuvidíš na krok... Nebudu doufám na příští milování zase půl roku čekat?!“ podotkl lišácky. „Čert vem *Lepší život!*“ vyřkl vřele, zatímco hledali nové baterie.

„Tady jsou,“ podala Pavla Standovi dva špalky.

„Bezva, jdeme na to,“ rozsvítil Standa baterku. „Venku to budě asi dost hustý, vezmi si raději holínky,“ radil své ženě.

„Jak myslíš... Kéž by už přestalo tak strašně pršet! To snad ani není déšť, jsou to proudy vody...“

„Neboj se, rybník nad námi vodu zadrží. Dobrý večer, sousede,“ obrátil se Standa k sousedu Broňkovi Doubravovi, který byl stejně nesvůj při pohledu na zpustošené trávníky, nasáklé jako houba. Po levé straně se objevil i starý pan Kubíček s manželkou, která ho mírně podpírala při chůzi. „Darinko, kde jsi, holčičko?“ volal marně svou jezevčici.

„Pojď už, nemáme času nazbyt,“ popoháněla ho jeho žena.

„Dobrý večer, kam jdete tak pozdě?“ zeptal se Standa Arnold.

„Musíme rychle na Měďák,“ ukázala paní Kubíčková rukou k vršku tyčícímu se nad celou vesnicí. „Měli byste také utéct.“

„Nesmysl, chovný rybník vodu zadrží. Nemůže se nic stát,“ uklidňoval všechny na nit promočené přítomné Standa a jeho postoj uklidňoval i Broňka Doubravu.

„Jak myslíte, my jdeme na kopec,“ pronesla přesvědčivě paní Kubíčková.

„A co domy, vybavení, to tady všechno máme zanechat?“ zaječel Broněk hystericky jako zajíc lapený do oka.

„Samozřejmě, zachraňte aspoň holé životy,“ obrátila v chůzi hlavu sousedka Kubíčková a pomalu dál kráčela s nemocným manželem směrem k Měďáku.

„Tak jdeme se podívat k Bělý, ne?“ povzbuzoval Standa souseda Doubravu.

„Jasně,“ přikývl oslovený. „Mám v domě celou rodinu a zajímá mě, o kolik Bělá stoupla.“

Sestoupili o nevelký kus stráně směrem k mostku a svítili si baterkami. Ke svému zděšení zjistili, že Bělá stoupla až těsně pod něj.

„Tu konstrukci mostu to co nejdřív smete,“ sýčkoval Broněk.

„Co tvoje maminka?!“ vzpomněl si Standa na tchýni. „Její domek přece stojí ještě níž, než ten náš... Musím tam pro ni, sama si s tou artrózou neporadí,“ zatvářil se Standa odhodlaně.

„Na, vezmi si baterku,“ řekla jeho žena a zuby jí drkotaly v toto roční období nezvyklým chladem.

„Nezdržujte se tam dlouho,“ radil Standovi Doubrava. „Ten most dlouho nevydrží, ačkoli bych si nikdy nemyslel, že se s ním může něco stát.“

„Držte mi palce,“ zadíval se ještě Standa na svou ženu, ozářenou prvním z nebezpečných blesků nad jejich hlavami. Rozeběhl se na druhou stranu mostu, který začaly olizovat jazyky vln. Voda začala stříkat na jeho asfaltový vršek. Sousedé Doubravovi a také rodina dobrovolného hasiče Čápa se mezitím shromáždili na podemletém břehu Bělé, zatímco jiní po vzoru sousedů Kubíčkových spěchali na Měďák.

„Tatínku!“ uslyšela Pavla hlas Julie, kterou za ruku držel její bratr Jirka. Spadla mu tváří v tvář realitě maska dospěláka a najednou byl zase vyplašeným dospívajícím klukem.

„Co tu děláte?!“ vyděsila se Pavla. Nadechla se k dalším výtkám, ale její pozornost upoutal Standa, který nesl svou tchýni na zádech a klopytal, protože byl po kotníky ve vodě.

„Ajťý!“ zavolala Julie plačtivě babiččino štěně, které běželo za nimi a právě ho strhával proud vody nad sténající mostní konstrukcí.

„Jdu pro něj,“ rozhodl se bleskově Standa a vběhl znovu na podemletý most se zkrouceným kovovým zábradlím...

Pavla i ve svém stavu musela tajně celou cestu pokukovat na Altmanovo obnažené, svalnaté tělo, přes které se táhla velká, zacelená jizva, stejně jako řada menších šrámů. Věděla, že není snadné najít tak zajímavého a odvážného chlapa, jakým byl Jindřich. Náhle zachytil její pohled, ale dál se tvářil naprosto přirozeně, poté, co se jejich oči střetly. Ještě nikdy neviděla muže s tak vážnýma a krásnýma očima. „Jak to, že jsem si toho ještě nevšimla?“ napadlo ji. Cítila, jak krvácí, ale paradoxně necítila bolest na noze, ale v podbřišku. Cítila se už unavená a obestíraly ji mrákoty, ale zůstávala přesto klidná, zvláště když jí Altman stiskl povzbudivě ruku. Lékař jí zatím zavedl do žíly jehlu a nasadil kapačku. Dříve než jí přitiskl náustek s kyslíkem, řekla tiše: „Jindro, postarej se o mé děti, kdyby něco... Však víš. Najdi mého brácha Mirka a vezmi je k sobě, ať nemusí do ústavu,“ zavřela oči, z jejichž koutků se koulely velké slzy.

„Ty nezemřeš, tak bojuj, drahoušku,“ zašeptal jí do ucha. „Slyšíš mě?“

Pavla unaveně přikývla a pousmála se. Bylo to právě ve chvíli, kdy dorazili k nemocnici a odváželi ji ihned na internu. Celá se uvolnila a odpočívala. Z lehátka ji hřálo cosi teplého a ona pochopila, že je to krev.

„Tahle žena nepatří na internu, ale na gynekologické oddělení,“ zaslechla ještě trochu podrážděný tón hlasu lékaře z interny a omluvy sanitáře. Pak se jí chtělo moc spát a pocítila, jak ji jakýsi příjemný zlatý vítr odvál daleko od těla. Tam stál její otec a objal ji. Procházeli se spolu po zarosené louce plné vlčích máků a pak jí otec řekl: „Teď se vrať do svého těla. Ještě nepřišel tvůj čas. Můj už tenkrát ano, ale ty se vrať zpátky ke svým dětem...“ Prudce se nadechla a otevřela oči. Spatřila ke svému úžasu profil sanitáře, který ji nesl v náruči na pokoj. Chvíli čekala na lůžku, než k ní přišel lékař.

„Asi nemám jen poraněnou nohu, že?“ nemohla si Pavla chvíli vybavit, co se vlastně stalo.

„Ne, ale budete brzy zase jako rybička. Měla jste štěstí, nemáte na těle jediné škrábnutí.“

„Ale... Co tu potom dělám?“ podivila se upřímně a pohlédla překvapeně na lékaře.

„Tady je gynekologický pavilon. Potratila jste plod, paní Arnoldová. Je mi to opravdu moc líto.“

Pavla osaměla. V nemocničním pokoji zůstala kromě ní jen drobná černovláska, která neustále spala. Pavla zavřela oči, ze kterých jí kanuly velké slzy, smáčeující bledé skráně. Jediné, co ji skrytě těšilo a pojilo s minulostí, bylo doposud Standovo a její děťátko. Vůbec sice netušila, jak a kde ho bude vychovávat, obávala se, že trpělivost Karla Plíška pravděpodobně přeteče, ale nyní si připadala ještě opuštěnější. Aniž by to čekala, přesto na chvíli usnula mělkým spánkem, ačkoliv měla úmorný pocit, že jí v břiše hryže malé, ale vytrvalé štěně. Právě začala doba návštěv a nemocniční ticho protkaly švitořící, živé hlasy. Náhle pocítila ze snu něčí upřený pohled a otevřela víčka. Spatřila Jindřicha Altmána a její oči se vpily na pár chvil do těch jeho, barvou připomínajících kaštiny.

Pocítila silnou sympatii k tomuto muži, který jí už podruhé zachránil život, a usmála se na něho.

„Přišel jsem vás pozvat na procházku zdejším parkem, ale nevěděl jsem, že ještě stůněte. Netušil jsem, že jste byla těhotná a potratila své děťátko. Musíte zůstat na lůžku, to je jisté. Jen... je mi opravdu líto to, co se vám stalo. Já miluju děti, a až najdu tu správnou ženu, chci s ní mít kromě Aničky ještě dvojčátka.“

„A co když bude ta žena mít taky svoje děti?“ stiskla jeho ruku, kterou se opíral o lůžko.

„Tím se nic nemění, já sám jsem taky z vesnice a mám pět sourozenců, se kterými se vídáme, i když teď žiju ve Vlašimi... Ale to jsem vám už říkal. Víte toho o mně víc, než já o vás. Snad nebudu netaktní, ale řekněte mi rovnou – už máte přítele?“

„S někým teď žiju, ale jen kvůli dětem,“ rozpomněla se náhle na jeho vroucné oslovení *drahoušku*, když se potácela kvůli velké ztrátě krve mezi životem a smrtí. Zrůžověla při té vzpomínce a jejich dlaně se něžně dotýkaly.

„Je mi líto, že tu nemůžu být déle, ale v podstatě mi nic není a musím nastoupit do práce. Chápu, že máte přítele a čekala jste s ním dítě... Asi ke mně vlastně nic necítíte.“

„Ne, Jindřichu, to malé jsem čekala se svým mužem Standou. Doufala jsem, že se zdržíte déle... Vážím si vás pro práci, kterou děláte, a nejen proto. Bojím se toho, že mi znovu zmizíte ze života. A co myslíte, můžeme si tykat?“

„Velmi rád, modroočko. Život se musí ubírat dál a nic nehojí staré rány lépe, než nový cit. Je třeba začít znovu. Snad mě neodsoudíš, když se na to zeptám, ale... Můžu tě políbit?“

„A co já, můžu ti rozbít držku?“ objevila se znenadání mezi dveřmi postava Karla Plíška.
„Tahle ženská je moje.“

Jindřich Altman se napřímil a podotkl: „Myslím, že otrokářství zrušili už dávno. Ženu nelze vlastnit, jen se jí neustále dvořit a prosit osud, aby zůstala.“

„Doufám, že mě nechceš prudit, protože jsem cvičil judo, ty chudáku,“ vmetl Karel svému sokovi v lasec do tváře.

„Tak pardon, naopak, rád bych si to s tebou rozdal. Mám za sebou několik roků v ringu a byl jsem šampiónem mezi juniory v boxu,“ nedal se zastrašit Altman. „Tak kdy a kde? Střetnu se s tebou kdykoliv,“ dodal mrazivě.

„Chci, aby Pavla viděla, jak ti nakopu prdel. Až bude chodit, budeme o ni bojovat někde v zákoutí nemocničního parku. Tak co, bojíš se?“ ušklíbl se Karel.

„Já se nikdy nebojím, jinak bych nemohl dělat práci, kterou dělám. Zbytečně se nevytahuj, možná nejsi vůbec tak dobřej, jak si myslíš,“ řekl Altman na jeho adresu, načež políbil Pavle ruku a potom provrtal Plíška tvrdým pohledem. Ještě jednou se na Pavlu povzbudivě usmál, než jí zmizel z dohledu.

„Máš šanci žít v blahobytu se mnou, nebo z ruky do huby s ním. Rozmysli si to dobře, protože jinak si nabálím nějakou jinou holku. Máš opravdu poslední šanci. Jinak se budeš ty a tvoje děti stěhovat z mojí vily.“

„Ty máš co říkat, táhneš to celou dobou s mou dřívě nejlepší kámoškou Vendulou Břežanovou. A nelži, že ne!“ vyštěkla Pavla zlobně.

„To je moje věc,“ podotkl Plíšek chladně. „Vždyť jsi hotovej bezdomovec. Nic ti už dávno nepatří a nemáš kam jít. Jen jsi strašně sexy a moc tě chci, proto ukážu tomu hasiči, kdo je king.“

Bar Kongo stál o pár bloků domů dál a zářil do dálky neony. Chvíli před ním postávala a pak vešla dovnitř. Všimla si přiopilých mužů a jejich zájmu, ale otevřela dveře do kuchyně pozeptat se po místě. „Jestli chcete mýt nádobí, zajděte za naším šéfem. Jedno místo se uvolnilo.“

„Děkuju,“ zamířila dozadu, kde objevila kancelář majitele podniku, cizince.

„Vstupte,“ ozval se hlas s cizím přízvukem, když zaklepala. Ocitla se v místnosti se zrcadlovým stolem, na kterém seděla polonahá femme fatale s rudou parukou a obrátila pohled kouzelných očí na Pavlu. Seskočila dolů a důkladně si ji prohlédla.

„Já jsem Marusja,“ obešla ji dokola, vlníc boky.

„Dobrý večer, ucházím se tu o místo myčky nádobí,“ řekla vážně.

„Dobro, já jsem Sergej,“ rozesmál se šéf bistra, sedící v lenošce. „S touhle postavou můžeš tančit u tyče, žádný nádobí. Jen se svlékni, musím vidět, že nemáš vady a nejsi tetovaná.“

„Kolik bych tu dostávala?“ kapitulovala Pavla se sklopenýma očima. Po Sergejově odpovědi se jí málem podlomily nohy.

„A nikdo by se mě nedotýkal?“ zaváhala ještě.

„Niktó. A spodní prádlo můžeš mít celou dobu, ale většina holek odloží i prsenky.“

„Podprsenky, Sergeji,“ poopravila ho Marusja, svěží jako proutek, a pak řekla: „Já tě všechno naučím. Jsi mi sympatická. Přijď zítra. Já ji prohlédnu *závtra*, Sergej,“ došla až k němu a políbila ho.

Pavla se vrátila pod rouškou noci ke svým dětem a ráno je vypravila do školy a školky. Hned potom se šla celá vysprchovat a provést depilaci. Díky trampotám hodně ubrala ze svého kyprého, slovanského půvabu a břicho měla ploché jako mladá holka. A ačkoliv se jí utvořila na čele jemná vráska, její nohy zůstávaly stále stejně sošné. Hroty menších ňader skryla nevinně bílá podprsenka.

Kolem desáté už zaklepala na kancelář. Sáhla na kliku a vešla dovnitř. Seděla tam Marusja s modrou parukou, ladící k její mini.

„Svlékni se a pojď k tyči,“ vyzvala Pavlu.

Ta ji beze zbytku poslechla.

„Jsi krásná,“ přejela jí Marusja lehce nehty po zádech. „Než začneme tančit, chci ti říct – neber mi Sergeje.“

„Nebojte, Marusjo. Potřebuju jen peníze. Chlapi mě nezajímají, jsem chudá vdova s dvěma dětmi a každá koruna se mi hodí.“

„Tak to jste na správném místě,“ usmála se na Pavlu a vyhoupla se na pódium. Pustila přehrávač CD a omotala nohy kolem tyče a pomalu se spouštěla dolů. Byla pružná jako kočka a náhle se jí paruka svezla z hlavy.

„Jo, jsem přírodní zrzka,“ upřela na Pavlu zelené oči, které společně s rusou barvou vlasů vytvářely půvabnou kompozici.

„Teď vy,“ pustila Pavle hudbu. Ta se pokusila se o stejnou figuru jako Marusja a zvládla ji jen s menšími potížemi.

„Jste talentovaná. Navíc máte pleť jako samet, myslím, že budete žádaná.“

„Já nechci, aby se mě dotýkali,“ ohradila se Pavla.

„To už je vaše věc. Zajdeme na panáka?“

„Ráda,“ přesunuly se z rampy k baru.

„Jste tu už s manželem dlouho?“ zeptala se Marusji, aby konverzace pokračovala.

„Sergej není můj muž, je ženatý a má ženu a pět dětí na Ukrajině. Já jsem jen jeho milenka.“

„Promiňte,“ omlouvala se jí Pavla.

„To nic. Zbývá ještě jedna věc – vymyslet vaše umělecké jméno pro naše hosty.“

Pavla si smutně povzdechla. Vzpomněla si na už dlouho ztracenou gumovou panenku, pohřbenou v proudu času, a vyřkla suše: „Říkejte mi tu třeba Lili.“

Pavla si upravovala blond paruku, když uslyšela svou skladbu. Už si zvykla na pohledy mužů, ale nikdy k nim zatím nesešla z rampy dolů na „molo“, aby jí zastrkovali bankovky za lem kalhotek, jak to činily ostatní tanečnice. Také si nikdy nesundávala podprsenku, což stálé hosty překvapivě „rajcovalo“. Přesto byla tak půvabná, že jí to všechno promíjel i sám Sergej.

Ještě si poopravila bílé punčochy a vyšla na rampu k tyči. Houkala se v bocích už stejně jako Marusja a na sobě měla kromě spodního prádla průsvitnou bílou blůzku a přiléhavou

maxi, bohatě zdobenou zlatou nití. Pohybovala se sebejistě ve vysokých zlatých lodičkách a odhalila nejprve své dlouhé nohy. Po chvíli si sundala s pomalou ladností jednu a pak druhou punčochu, provedla polosalto zpět ke svým lodičkám a znovu je nazula.

V průhledné halence přešla k tyči a zhoupala se na ní. Poté ji vzala mezi nohy a obtočila se kolem ní pružně jako had, předvádějíc všechny své vnady a různé figury. Sama si vymyslela tu, kdy pevně objala tyč nohama a udělala „most“ dozadu, při němž se dotkla podlahy špičkou prstů a jednu krásnou nohu vzpřímila, přičemž se držela tyče jen tou druhou.

Když skladba končila, svlékla Liliana, jak jí tu nakonec říkali, halenku. Hned nato přijala od Marusji náhrdelník z květin. Na Sergejovo přání sešla nakonec i na „molo“ k divákům. Přešla ho tam a zpět a vždy spěchala, přičemž si nevšímala bankovek, které jí ležely u nohou.

Šla rovnou do šatny. Cítila se unavená. Věděla, že děti zatím klidně spí. O jejich nočních „výletech“ věděla jen Vendula.

Dnes ji navíc ještě čekala příjemná povinnost, nakoupit dárky ke čtrnáctinám svého syna. Zavolala mu brzy ráno, že si musí odskočit, a aby dnes vypravil Julii do školky.

„Dobře, mami, ahoj,“ ukončil Jirka hovor. Pavlu napadlo, jaký byl ještě nedávno rozpustilý, a teď se jí zdálo, jako by se jeho přirozeně veselý charakter propadal do hlubin a stával se z něho introvert...

Jindra se hlasitě zachechtal a pohladil Pavlu po stehně. „Jsi jenom moje kočička, víš? Víš, kdybys mě opustila, asi by mi to totálně zlomilo srdce,“ přitiskl její něžnou dlaň na svou hrud', kde bilo mocné, hrdé srdce.

„A kdybys ty opustil mě, bila bych se o tvou lásku jako lvice a nikdy by mi už nikdo tak jemně nevládl duchem a nepotěšil mě tolik svým tělem, že mívám pocit, že exploduju jako sklenička na rozpálené plotně.“

Pavla si ani neuvědomila, že po pár kilometrech usnula a vzbudilo ji to, jak Jindra zabrzdil.

„Můžeme si dát večeři,“ otevřel jí dvířka u auta. „Doufám, že se ti tu bude líbit.“

„Určitě, protože jsi tu se mnou,“ přitiskla se k němu a vybrali si po chvílce kulatý stolec pro dva v ústraní.

Všimla si, že si ji neustále prohlíží, a zeptala se: „Je všechno v pořádku s mým make-upem?“

„Naprosto všechno... Já jen nemůžu pochopit, že tu jsem vedle tak krásné ženy a nejsem jen číšník, co jí dolévá víno.“

Zachichotala se a odhalila v úsměvu bělostné zuby.

„Pověz mi něco o sobě, křepelko. Miluju tě a skoro nic o tobě nevím.“

„A co bys chtěl vědět?“

„Vyprávěj první věc, která tě napadne, láska, hmm?“

„Tak dobře. Jsem z chudý rodiny a otec mi umřel ve třech letech... Vlastně si na něj moc nepamatuju. Jen to, jak sedával u okna a hrál na foukací harmoniku.“

Moje máma jako vdova živořila, jak to jen šlo... a jestli pamatuješ, frčely tenkrát ve škole *céčka* a já jich měla jen pár. Ale hráli jsme o ně *čáru* a já vyhrála zlatě se třpytící velký A. Víš, nikdy jsem neměla nic, co by stálo za řeč, a to plastový A byl pro mě velký poklad,

protože ho nikdo kromě mě neměl. Moc infantilní, vid'?" Ale byla to vážně první věc, která mě napadla. Promiň.“

„Chápu, miláčku, žes to měla těžký - má krásná, chudá myško. Já žil v dobrý rodině a mám dvě ségry. Můj nejlepší kámoš jednu z nich zbouchnul. A ukázalo se, že spal i s tou druhou. Vylítl jsem na náves jako drak z apokalypsy, abych si to s ním vyřídil. Ale namlátil mi hubu tak, že bys mě mohla druhej den použít jako paletu k zachycení podzimní krajiny... Od té doby posiluju.“

Pavla se krátce zasmála a pak mu sáhla na paži a řekla: „Nezlob se na mě, že se směju.

„Proč bych se zlobil? Miluju tvůj smích...“

Přinesli jim konečně to, co si objednali - pro Pavlu ražniči a Jindra si dal obalovaný hermélín s oblohou. Oba dva si své porce pomalu vychutnávali, protože nebylo kam spěchat.

Nakonec si Jindra otřel ústa a usmál se na Pavlu: „Jen si dej i dezert... Vždyť je před námi celá noc.“

Připíjeli si spolu jen vinným moštem. Pozdě večer zaplatili a šli do svého pokoje.

„Myslím, že se mi tu líbí,“ vyzkoušela Pavla postel, jestli dobře péruje, a pak s úsměvem otevřela ledničku a vyndala z ní karamelovou zmrzlinu.

„Jdu se jenom trochu osprchnout,“ vysvlékal se Jindra do naha a ona podotkla: „Asi se připojím!“

Přešel tak nahý, jak přišel na svět, k Pavle. Nechala ho, aby z ní svlékl šatový svetr, a punčochy si stáhla sama tím rajcovním stylem, který používala v Kongu.

Jindra mezitím pustil sprchu, v koupelně z Pavly sňal poslední částečky ošacení a cítil, že mu vyschlo v hrdle.

Mydlili něžně jeden druhého a „pociťovali touhu po naplnění, která existuje sice snad jen ve snech utopistů, ale přesto ji lidé nepřestanou hledat,“ přemítala nahlas Pavla a Jindřich ji nepřestával naslouchat a líbat na různá místa těla. Potom ji dlouze, vášnivě políbil na rty. Pavla, zvlácnělá rafinovanými dotyky se nechala přenést Jindrou na lůžko. Zavřela oči a nechala Jindru hníst své tělo jako těsto velkýma, citlivýma rukama. Chtěla ho po chvíli odstrčit, protože si vzpomněla na Standu. Po dlouhou dobu na svého bývalého muže téměř zapomněla. Ovšem nechápala, proč se jí právě nyní zjevila pod zavřenými víčky jeho tvář.

Řekla to Jindrovi po pravdě.

„Možná, že bychom měli odtud odjet,“ začal se oblékat.

„Ne! Prosím. Je tu tvoje tygřice a vábí svého milého,“ sekla po Jindrovi rudě natřenými „drápky.“

„Au, ty potvoro,“ usmál se trošku. Popadl ji a ona se na oko bránila. Svíjela se v jeho náruči a dokonce ho hryzla. Nakonec ji přemohl a rozvášněně do ní vstoupil. Dosáhli vrcholu téměř současně a chovali se také velmi hlasitě.

Někdo pod nimi zabušil do stropu. Pavla, uvolněná po krásném milování, se rozchechtala.

„Chceš?“ podala mu po chvíli lžičku a společně pojídali zmrzlinu. Náhle jí Jindra kápl trochu zmrzliny do pupíku. Vyjekla a Jindra zkušeně pozoroval její tvář. Vylízal karamelový krém a pak ji ochutnával až k jejímu ženství. Zápolila s pocity, které jí přiměly, aby se po chvíli se stejnou péčí a něhou věnovala ona jemu.

„Podívej, svítá,“ povšimla si Pavla.

Jindra ji pohladil a řekl: „Kdybych žil tisíce let jako starověcí Bozi, nezapomněl bych na tebe, můj sladký andílku.“

Notebook zářil do tmy už dlouho přes půlnoc. Pavla tvrdě pracovala na své firmičce. Pomalu začala vydělávat slušné peníze a kupovala dětem to, co chtěly, aby už nepoznaly spáry chudoby. Sama se dokázala obléci i v secondhandu tak, že vypadala na úspěšnou, draze oděnou ženu. Zdálo se, jako by zkrásněla. Styděla se to Jindrovi říci přímo, ale doufala, že už ví, co pro ni znamená.

„I kdyby tě vytesali do kamene jako sochu Davida, žárlila bych na každý pohled cizích žen i po mnoha tisíciletích,“ vrátila mu kompliment. Propletla si s ním v noci prsty, když skončila s prací, a doufala, že z té věty, skryté v černočerné noci, pochopí její city.

Přemítala, že nemít vážné popáleniny zad, byl by téměř krásný. Nikdy by si to nepomyslela, ale začala na něho žárlit. I on vzkvétal a ona si ho hlídala jako lvice. Obdivných pohledů dívek si sice nevšímal, ale ji napadla ošklivá myšlenka – jestli by s ní žil, i kdyby nebyl popálený.

Odpoledne druhého dne vypnula nelítostně notebook, aby ji neokrádal o chvíle s Jindrou. Vytrhla se z úvah a křikla na Jirku: „Pohlídej holky, jdeme se koupat.“

Nalila na dno vany pěnu do koupele s výtažkem z medu a mléka, která utvořila voňavou pěnu, a pak zavolala na Jindru.

„Hupsni sem ke mně do bublin. Jo, a zamkni, prosím tě.“

„To je vážně senzace, jsem dneska hodně unavený.“

„Koupel tě vzpruží,“ usmála se na něho. „Uvidíš.“ Potom si všimla, že jeho levačka je zafačovaná.

„Co se ti stalo, miláčku?“ zalekla se.

„Přiškvařila se mi na paži guma... Budu brzo zjizvenej jak šaman domorodý vesnice. Asi se ti takhle přestanu líbit, proto jsem přemýšlel, že bych toho nechal. Můžu řídit tirák, mám na to papíry. Ještě ale nevím, jestli v tom ucítím nějaký smysl.“

„Bolí to?“ Dotkla se Jindrova zranění. Sykl a řekl: „Jako čert. Jsi první žena, které dokážu ukázat i svoje slabiny.“

„A prozkoumáme teď nějak tvoje slabiny?“ usmívala se na Jindru jakoby nic a její oči ho hrály.

„Promiň, koťátko, ale jsem dnes vážně na odpis,“ zažertoval a ona spatřila, jak se mu chce spát. „Nezlobíš se na mě?“

„Vůbec ne, mně se do toho dneska taky dvakrát nechce, ale musím si tě sexuálně zničit, abys nekoukal po jinejch.“

„Ty žárlíš?“ usmíval se na ni.

„A kdyby jo?“

„Musím se na chvíli prospat,“ blýskl po ní očima, ve kterých se třpytila láska jako dva zlatáky.

„Vím, že to neumíš dát najevo, ale taky tě moc miluju,“ pohladil ji po hustých vlasech. Po chvíli vylezl z vany, osušil se a odebral se na kanape, kde téměř okamžitě usnul.